

HET BEGIN

Ons verhaal begint in een wereld die erg op die van ons lijkt en toch volkomen anders is. Wat hier ooit in onze eigen geschiedenis gebeurd is, lijkt zich duizenden jaren later opnieuw af te spelen, ergens voorbij het jaar 4000.

Dit keer behoort de toekomst aan degenen die kansen zien voordat die zich voordoen. Aan de jeugd, de strijders, de liefhebbers. Aan hen die verborgen aanwijzingen kunnen volgen en een grote schat weten te vinden die de mysteries van het leven en van rijkdom zal onthullen.

Er is dertien jaar verstreken sinds de weelderige, kleurige bossen door Teeleh, de vijand van Elyon en het gemeenste wezen dat er bestaat, veranderd werden in woestijnen. Het kwaad heerst over het land en openbaart zich als een pijnlijke schilferziekte die de huid aantast van de Horde, een woestijnvolk.

Het krachtige groene water, ooit door Elyon gekoesterd, is overal op aarde verdwenen, behalve in zeven kleine bossen die zeven meertjes omringen. Degenen die ervoor gekozen hebben de weg van Elyon te volgen, wonen nu in deze bossen en baden eenmaal

per dag in het krachtige water om de ziekte van hun huid af te was-
sen.

Hun gezworen vijand, de Horde, is de afgelopen dertien jaar flink in aantal toegenomen, en omdat ze van alle dingen het bangst zijn voor het groene water, hebben deze woestijnbewoners gezworen alle sporen van de bossen van de aarde weg te vagen.

Alleen de Garde biedt tegenstand. Tienduizend elitestrijders tegen een leger van bijna vierhonderdduizend Horde. Thomas, hun opperbevelhebber, heeft zich genoodzaakt gezien de leeftijd voor nieuwkomers te verlagen naar zestien. Zo'n duizend jongere rekruten zijn waardig bevonden en zijn in dienst gekomen van de Garde.

Uit die groep van duizend heeft Thomas vier jonge strijders gekozen – Johnis, Silvie, Billos en Darsal – om leiding te geven aan de rest. Zij werden de woestijn in gestuurd, waar ze geconfronteerd werden met levensgevaarlijke situaties en waaruit ze terugkeerden als gevierde helden.

Noch Thomas noch iemand anders is ervan op de hoogte dat onze vier helden door de legendarische witte Roush, de bewakers van al het goede, zijn uitverkoren voor een veel belangrijker missie, waarover ze niemand ook maar iets mogen vertellen. Hun is opgedragen op zoek te gaan naar de zeven originele Boeken der Kronieken, die samen de macht hebben de mensheid te vernietigen. Ze hebben het enige boek gekregen dat de Roush in hun bezit hadden en hebben ondertussen een tweede boek gevonden. Nu is het zaak de andere vijf te vinden voordat de Duistere ze vindt en hun macht ontketent, die de mensheid tot slaven zal maken.

Wij ontmoeten de vier helden op het moment dat ze in het centrum van de aandacht staan omdat hun overwinning gevierd wordt, maar alleen zij vieren kennen het hele verhaal. Alleen zij weten dat de zoektocht nog maar net begonnen is.

1

De nacht duurde lang, en het feest was meer dan Johnis aankon. Er leek geen eind te komen aan de rij trotse mensen die langskwamen om hen de hand te schudden en bemoedigende woorden te spreken.

Steeds opnieuw werd hij meegetrokken voor een dansje met jonge vrouwen die hem plotseling meer dan geweldig vonden. Billos genoot ervan, en Darsal liet het over zich heen komen. Maar Johnis en Silvie waren altijd wat rustiger, en voor hen was al die aandacht overweldigend.

Toch voelde hij zich wel trots, merkte hij. Ze hadden goed werk geleverd, ook al waren ze er door toeval in beland.

Het feest was eindelijk afgelopen en de vuren waren gedoofd. Nog heel even en de oostelijke lucht zou oplichten. Maar er moesten nog zaken worden afgehandeld. Zoals afgesproken glipten de vier weg naar een van de verhoogde priëlen bij het meer om hun verhaal op elkaar af te stemmen.

‘Hoe vind je dat?’ vroeg Billos stralend. ‘We zijn helden, sterren.’

‘Dat maakt het alleen maar lastiger’, zei Johnis.

‘Ben je gek geworden, Ruziezoeker?’ zei Billos snuivend. Hij gaf hem een klap op de rug. ‘Je weet dat ik dat niet vervelend bedoel.’

‘Wat?’

‘Ruziezoeker. Het is gewoon een koosnaam die je helpt om bescheiden te blijven, maar Elyon weet dat je meer respect verdient dan een van ons.’

‘Noem hem dan geen Ruziezoeker’, zei Silvie.

‘Het geeft niet’, zei Johnis. ‘Ik vind het wel leuk.’ Hij haalde de twee boeken tevoorschijn die hij onder de bank had verstopt en legde ze op tafel.

Even staarden ze alleen maar naar de Boeken der Kronieken. De leren omslagen waren nog steeds dichtgebonden met rood touw. Het was voor het eerst dat de anderen de boeken onder ogen kregen sinds Johnis ze uit het hol van Teeleh had gehaald.

‘Dit ... hier gaat het om’, zei Johnis. Zijn woorden vielen neer als stenen, zwaar na het gefeest van die avond.

Silvie stapte naar voren en raakte de leren omslag aan van het boek dat bij Teeleh vandaan was gekomen. ‘Hebben we al die ellende doorgemaakt voor deze boeken? Het heeft ons bijna het leven gekost. Wat zou er gebeuren als we er eentje opensloegen?’

‘Dat mag niet!’ zei Johnis. Hij had hun nog steeds niet over zijn afgrijselijke visioenen verteld – veel te gevaarlijk. En hij was er niet van overtuigd dat het slechts visioenen waren geweest. ‘Hun macht is verschrikkelijk. Jullie hebben de blik op het gezicht van Teeleh gezien.’

‘Er zijn nog vijf boeken’, zei Darsal.

‘Terugkijkend op de laatste paar dagen zou ik niet weten hoe we nog vijf boeken kunnen vinden’, zei Billos.

Johnis keek naar hem op. ‘Hebben we dan een keuze?’

‘Je hebt altijd een keuze’, zei een stem rechts van hen. Op het hek zat Michal, de Roush. Gabil kwam aanvliegen met zijn witte vleugels wijd gespreid en landde zachtjes naast Michal.

‘Hallo, vrienden’, zei hij. ‘Zin in een karatelesje?’

‘Hé, Johnis!’ riep een man die langsliep. Hij hief zijn vuist als groet. ‘Billos, Darsal, Silvie. Goed werk. Jullie mogen aan mijn zij vechten wanneer jullie maar willen. Dat meen ik!’

Johnis boog zijn hoofd. ‘Bedankt.’

‘Ja, bedankt, woeste strijder’, riep Gabil. ‘Vergeet niet dat ik er ook bij was en dat ik die zwarte beesten door deze hakmolen heb geduwd die mijn voeten worden genoemd!’

‘Gabil ...’ begon Michal, maar hij maakte de zin niet af.

De man liep grijnzend verder zonder te laten blijken dat hij Gabil had gehoord.

‘Kunnen ze jullie niet horen?’ vroeg Silvie.

‘Ze kunnen ons ook niet zien’, zei Michal. ‘Jullie zijn de enige vier die dat kunnen. We zijn altijd in de buurt. Binnenkort zullen we jullie ons dorp laten zien.’

‘Hebben jullie dorpen? En hebben jullie ook kinderen?’

‘Natuurlijk, die zitten in de bomen.’ Hij wees omhoog.

Een eenzame kreet doorkliefde de lucht. Het gekrijs van een Shataiki.

‘Zij ook?’ vroeg Billos.

‘Je ogen zijn geopend, jongen’, zei Michal. ‘Dat de meeste mensen een bepaalde werkelijkheid niet kunnen zien, wil nog niet zeggen dat die niet bestaat. De legenden zijn waar. Ik hoop dat ik jullie er niet aan hoeft te herinneren dat je hier met niemand over mag praten. Zelfs niet met Thomas.’

‘Maar wat moeten we dan tegen hen zeggen?’ vroeg Darsal. ‘Wil je dat we liegen?’

‘Wees creatief. Jullie mogen alleen niets over de Zwarte Bossen, de Boeken der Kronieken of jullie missie zeggen. Dat is het enige wat nu telt.’

‘Je zei Zwarte Bossen’, zei Johnis. ‘Meervoud. We hebben het bos tot de grond toe platgebrand!’

‘Dat klopt. Dat was het kleinste bos. Die plek zal spoedig met zand bedekt zijn, zodat het lijkt of dat bos nooit heeft bestaan. Maar er zijn er nog vijf, die stuk voor stuk veel groter zijn. Er zijn zeven Groene en zes Zwarte Bossen.’

‘En ligt er in elk bos een boek?’

‘Was het maar zo eenvoudig’, zei Michal met een zucht. ‘Helaas heb ik geen idee waar ik jullie nu naartoe moet sturen.’

Gabil sprong van het hek en landde op de tafel met boeken. ‘Dat komt goed uit. Dan hebben we meer tijd om te trainen!’

‘Kom op, Gabil’, zei Billos met een grijns. ‘Die trucjes van jou zijn alleen maar geschikt voor vliegende vleermuizen. Als je ons niet eerst leert vliegen, bakken we er niks van.’

‘Serieus? Nou, misschien kán ik jullie wel leren vliegen, al zullen jullie daar wel wat builen en blauwe plekken aan overhouden. Bovendien kan ik niet beloven dat jullie het ooit echt onder de knie zullen krijgen. Maar jullie móéten mijn karatetrucs leren. Dat is de enige manier om ...’

‘Vergeef mijn vriend zijn enthousiasme’, zei Michal. Ditmaal glimlachte hij echter. ‘Ik stel voor dat jullie je verhaal op elkaar afstemmen en dat jullie je voorbereiden op jullie zoektocht naar het volgende boek. Gabil, wij moeten terug. Er zijn nog gewonden die verzorgd moeten worden.’

Gabil fladderde weg. ‘Goed oefenen!’ riep hij. ‘Ik kom binnenkort kijken hoe het gaat.’

‘O ja’, zei Michal en hij draaide zich weer naar hen toe. Hij haalde iets uit zijn riem en legde het op het hek. Een zilveren ring. ‘Dat vergat ik bijna. Die hebben we in de woestijn gevonden, met een lapje stof erbij. Hij is daar vandaag neergelegd.’

Daarna vloog hij ruisend de nacht in.

Johns stapte naar voren en pakte de ring. Hij herkende hem onmiddellijk. ‘De ring van mijn moeder!’

‘Van je moeder?’ vroeg Silvie. ‘Wilde Michal je laten weten dat de Horde die hadden afgepakt?’

Maar Johnis dacht dat Michal de ring om een heel andere reden had achtergelaten. Zijn hart bonsde en er parelden zweetdruppels op zijn voorhoofd. ‘Ze leeft nog.’

‘Ik dacht dat ze was vermoord’, zei Billos.

‘Ze hebben haar lichaam nooit gevonden. Dit betekent dat ze nog leeft!’

‘Bedoel je ... dat ze nu een Scab is?’

De verschillende mogelijkheden schoten door Johnis’ hoofd. Scab of niet, ze was zijn moeder, en de gedachte dat ze op dit moment nog leefde, was bijna te groot om te bevatten.

Moeder leefde nog ...

Tegen de tijd dat de zon bijna opkwam, lag Johnis op zijn bed, niet in staat de slaap te vatten omdat er een stem in zijn hoofd klonk. De stem van zijn moeder.

Ik houd van je, Johnis. Jij bent mijn leven, Johnis.

Hij opende zijn ogen en staarde naar het strooien dak boven zijn hoofd. Het huis was gemaakt van houten planken en houtsnijwerk. De muren waren van gladgestreken riet dat veerde als je ertegen duwde. Het meubilair van zijn kamer bestond uit een houten kastje en het bed waarop hij lag. Het was eenvoudig, maar absoluut functioneel.

Met zijn vingers streek hij over de zilveren ring in de zak van zijn tuniek. De ring van zijn moeder. Rosa’s ring. Maanden geleden was ze vermoord door de Horde en was hij wanhopig achtergebleven. Zijn vader Ramos werd weduwnaar en zijn zusje Kiella raakte haar moeder kwijt. Althans, hij had gedacht dat het zo gegaan was.

Zijn moeder leefde nog.

Terwijl Johnis naar het zachte ochtendlicht keek dat door het raam naar binnen kwam, herhaalde hij voor zichzelf de gebeurtenissen tot op dit moment, maar hij was er nog steeds niet zeker van of hij het allemaal wel geloven kon.

Het was begonnen met de beslissing van de Raad om alle jongeren van zestien en zeventien jaar die een beetje stevig in hun schoenen stonden toe te laten tot de Garde. Er werden er duizend uitgekozen. Door een vreemde en onmogelijke wending van het lot bleek Johnis plotseling de leider te zijn van een groepje van drie andere nogal onwaarschijnlijke helden die nog een laatste test moesten volbrengen. Billos en Darsal waren zeventien, en Silvie en hij waren een jaar jonger.

Samen waren ze op weg gegaan naar de rand van het bos om vier Catalinacactussen te halen; ze hadden van hun opperbevelhebber de opdracht gekregen om tegen zonsondergang weer terug te zijn. Het liep anders. Een grote ramp had alles veranderd. Ze waren in de hel geweest maar hadden het overleefd, en toen ze terugkwamen, had men feest gevierd tot in de kleine uurtjes.

Ze waren ook teruggekomen met een verschrikkelijk geheim waarover ze met niemand mochten praten. Geen woord, aan niemand, had Michal gezegd. De ogen van de vier uitverkorenen waren geopend, zodat ze de geheime bossen en woestijnen konden zien zoals ze werkelijk waren, bevolkt door wezens waarover in de legenden verteld werd – de wrede Shataikivleermuizen uit het diepste van de woestijn en de donzige witte Roush die in de bomen leefden.

Ze mochten het er met niemand over hebben, had Michal gezegd. Geen woord over de Shataiki of de Roush of over de opdracht om de zeven Boeken der Kronieken bij elkaar te brengen.

En nu was daar opeens de ring van zijn moeder.

Iemand van het leger van de Horde had hem achtergelaten nadat ze waren verslagen en zich in de woestijn hadden moeten terugtrekken, en dat kon betekenen dat zijn moeder niet vermoord was, zoals Johnis al die tijd had gedacht. Wat kon anders de reden zijn dat Michal hem haar ring had gebracht? Nee, ze was gevangengenomen en nu was ze ten prooi gevallen aan de schilferziekte en was ze ook een Horde!

In de verte kraaide een haan.

Johnis wierp de deken van zich af en zette zijn voeten op de kale vloer. Zijn moeder leefde nog, maar was een Scab; haar huid was bedekt met de schilfers waarmee het Hordevolk moest leven. Haar geest was diep ondergedompeld in bedrog en ze dacht niet aan terugkeren naar de bossen.

Johnis voelde paniek opkomen.

De twee Boeken der Kronieken die ze pas een paar dagen geleden gevonden hadden, lagen in doeken gewikkeld onder zijn bed. Hij trok ze eronderuit. Heel voorzichtig, voor het geval er bloed op zijn vingers zat dat de macht van de boeken kon opwekken, sloeg hij de lappen terug en staarde ernaar.

Stokoude, donkere, in leer gebonden boekdelen, omwikkeld met rood touw, en beide droegen dezelfde titel: *De Kronieken van het Verleden*.

Hij onderdrukte de verleiding om een hoekje van een van de omslagen open te slaan om even te zien wat erin stond, want Michal was duidelijk geweest: open de boeken nooit. Terugkijkend op de duistere, huiveringwekkende visioenen die hij gehad had toen zijn bloed in contact was gekomen met de buitenkant van het boek dat hij nu in zijn hand had, bedacht hij dat het hem niet zou verbazen als degene die het boek in handen had, zou sterven als hij het daadwerkelijk zou openen.

De andere drie waren nog niet op de hoogte van de macht van de Boeken der Kronieken. Hij was er niet zeker van dat hij hen dit geheim kon toevertrouwen. Mocht er nog enige hoop zijn om zijn moeder te vinden, dan zou de macht van deze boeken hem toch naar haar toe kunnen leiden?

Snel wikkelde hij de doeken er weer omheen en hij schoof het hele pakketje ver weg onder zijn bed. De Horde hadden zijn moeder gevangengenomen omdat ze de woestijn in gegaan was om medicijnen voor hem te vinden. Hij was zijn leven aan haar verschuldigd.

Johnis kwam overeind en trok zijn laarzen aan. Opeens wist hij wat hij zou gaan doen, wat hij moest doen. Hij was ervan overtuigd dat zijn moeder nog steeds in handen was van het leger van de Horde. Dat leger was vlak daarvoor gezien terwijl het in de richting trok van de woestijn in het westen; weg van het bos.

Hij moest haast maken.

Hij pakte zijn zwaard en liep zachtjes de hal door, waarbij zijn gezicht vertrok omdat de plankenvloer zo kraakte.

‘Waar ga jij heen?’ fluisterde een stem.

Zijn zuster Kiella stond in de deuropening van haar slaapkamer, haar nachtjapon bewoog tegen haar enkels. Ze was aan de kleine kant voor een tienjarige. Fijn gebouwd, als een bloem, had moeder altijd gezegd.

Johnis legde zijn vinger tegen zijn lippen. ‘Maak vader niet wakker.’

‘Waar ga je heen?’ herhaalde ze.

‘Ik hoor nu bij de Garde’, zei hij. ‘Ik moet dingen doen waar niemand anders van mag weten.’

Ze staaarde hem aan zonder met haar ogen te knippen. ‘Ga je nog meer Horde vermoorden?’

‘Nee! Ssst. Jij moet hier bij vader blijven. Zeg maar tegen hem dat ik iets te doen had. Maak je geen zorgen.’

Hij draaide zich om, maar zij haastte zich naar hem toe, sloeg haar armen om zijn middel en gaf hem een knuffel. ‘Ik ben zo trots op je, Johnis. Ik heb altijd geweten dat je een held bent.’

‘Ik ben geen held.’

‘Iedereen zegt het.’

‘De mensen zeggen maar wat.’ Hij bukte zich en kuste haar op haar blonde haar. ‘Lief zijn.’

Voordat ze hem nog langer kon ophouden, haastte hij zich de frisse ochtendlucht in.

Het dorp, dat midden in het Middelste Bos lag, was aangelegd rondom de kopse kant van het meer waarin ze allemaal elke dag moesten baden om de ziekte op afstand te houden. Dat was Elyons gift, zei iedereen, hoewel velen diep in hun hart dachten dat het water eenvoudigweg medicinale kwaliteiten bezat die de huid konden genezen. Johnis wist wel beter: het water in de meren bezat een bovennatuurlijke kracht.

Hij haastte zich over het pad dat achter het hoofddorp om liep; hij wilde Silvie vinden zonder al te veel mensen te ontmoeten. Langs de rotsige paden die naar de huizen leidden, groeiden klimplanten die volop in bloei stonden. Thomas van Hunter, die liever gewoon Thomas Hunter genoemd werd, had allerlei fantastische ideeën gehad – men zei dat die afkomstig waren van zijn dromen over een andere wereld, vanuit de geschiedenis zelf.

Het maakte Johnis net als de andere Bosbewoners niets uit waar de bijzondere kennis van hun leider vandaan kwam, of het nu van Elyon was of van wie dan ook. Hij maakte ook graag gebruik van de verschillende metaalsoorten die ze tot hun beschikking hadden voor hun wapens of de scharnieren van hun deuren of de vele andere vernieuwingen die hun leven comfortabeler hadden gemaakt.

‘Johnis’, zei een hem onbekende vrouw links van hem. ‘Dankjewel, jongen. Dank je voor je heroïsche daden.’

Hij boog zijn hoofd. Hij voelde zich geen held. Als de anderen zouden weten wat er in de woestijn echt gebeurd was, zouden ze waarschijnlijk niet zo positief over hem denken.

Hoog boven hem tjlpten de bosleeuweriken. Al waren het Shataiki geweest, het kon hem niet schelen. Niets van wat er de afgelopen week gebeurd was, kon tippen aan de absolute wanhoop die hij voelde groeien in zijn hart.

Silvie had gezegd dat hij waardig was om hen te leiden omdat hij dacht met zijn hart, maar op dit moment was zijn hart zo vol van emoties dat hij met geen mogelijkheid meer zorgvuldig kon nadenken.

Johnis rende de barakken binnen, passeerde de gemeenschapsruimte en had al twee stappen in de vrouwenvleugel gezet toen hij zich realiseerde wat hij op het punt stond te doen.

Hij kon niet zomaar een kamer vol slapende vrouwen binnen stormen. Zoals de gewoonte was na een promotie zouden Silvie, Darsal, Billos en hijzelf de beschikking krijgen over een eigen woonruimte. Silvie en de anderen waren vanuit het Zuidelijke Bos hierheen gekomen en zouden in de barakken blijven totdat ze besloten hadden in welk bos ze wilden dienen.

Hij glipte haar kamer binnen, liep voorbij een paar stapelbedden en vond haar in diepe slaap, gekleed in haar volledige gevechtsuitrusting. Hij stak zijn arm uit om haar wakker te schudden.

Silvie greep hem bij zijn pols en trok hem naar beneden, terwijl ze haar mes tegen zijn nek drukte. Hun neuzen raakten elkaar bijna, net als hun monden.

‘Johnis?’

‘Goeiemorgen, Silvie.’

Ze hield hem nog even vast, naar zijn idee langer dan nodig was, en duwde hem toen naar achteren. ‘Wat is er met jou aan de hand?’

‘Je moet meekomen, Silvie. Maak geen geluid. Snel.’ Toen draaide hij zich om en liep naar buiten, in de wetenschap dat zij hem zou volgen.

Haar kortgeknipte blonde haar zat in de war toen ze de barak uit kwam, maar verder was er niets op haar aan te merken. Ondanks de afdrukken in haar nek, waaraan te zien viel dat sterke klauwen haar veel te strak hadden vastgehouden, zag ze er in het grijze ochtendlicht adembenemend mooi uit.

Haar ogen fonkelden als juwelen. ‘Hoe laat is het? Ik heb nauwelijks een oog dichtgedaan.’

‘We moeten haast maken’, zei hij terwijl hij naar het meer rende. ‘We moeten ons baden.’

‘Waar moeten we zo haastig naartoe? Wat is er gaande?’

‘Mijn moeder’, zei hij. ‘Ik heb een idee.’

‘Maar ...’

‘Wassen’, zei hij en hij wees naar rechts, waar grote keien een huis verborgen dat gereserveerd was voor de vrouwelijke strijders. Zelf ging hij naar links, zonder op haar antwoord te wachten, en rende een ander huis in.

Hij schopte zijn laarzen uit, gooide zijn tuniek op de grond en daarna kletste hij water uit een grote bak over zijn bovenlichaam; zo maakte hij snel zijn hele huid nat. Na drie dagen zonder dit water kreeg iedere Bosbewoner last van de schilferziekte, die de huid deed openspringen en een grijs aanzien gaf.

Ze kwamen allebei met vochtige kleren uit de huizen aan het meer tevoorschijn. Johnis liep gedecideerd het bos in voordat zij ook maar iets kon zeggen.

‘Wacht eerst even, in de naam van Elyon!’ riep ze.

‘Alsjeblieft, Silvie. We hebben geen tijd te verliezen. Alsjeblieft, volg me.’

Hij rende tussen de bomen door, stak een veelgebruikt pad over dat leidde naar een stroom drinkwater en dook dieper het bos in. De laatste keer dat hij haar gevraagd had hem te volgen had het hun beiden bijna het leven gekost.

‘Johnis ...’

‘Rennen!’ riep hij. Dieper, steeds dieper leidde hij haar. Toen hij dacht dat ze ver genoeg waren gegaan om niet meer gehoord te worden, hield hij in en probeerde op adem te komen.

‘Wat is er aan de hand?’ wilde ze weten, terwijl ze met haar handen op haar knieën steunde om uit te blazen.

‘We moeten de Roush spreken.’ Hij ging recht overeind staan, legde zijn handen als een toeter voor zijn mond en schreeuwde zo hard als hij kon.

‘Michaaaaaal!’ En toen nog eens: ‘Michaaaaaal!’

‘Wat ben je nou toch aan het doen? Ze horen je heus niet.’

Hij negeerde haar en riep nogmaals. ‘Michal! Welke Roush dan ook! Alsjeblieft ...’

Vanuit de struiken rechts van hen hoorde hij een geluid, gevolgd door het klapwieken van de vleugels van een witte Roush die Johnis nog niet kende. Logisch, hij had er tot nu toe pas twee ontmoet: Michal, de statige, en Gabil, de vurige.

‘Het ziet er belachelijk uit als je zo naar de lucht staat te schreeuwen’, zei de Roush terwijl hij landde. Hij was zo’n zestig centimeter hoog, had magere kippenpoten, een wit, donzig lijf en brede vleermuisachtige vleugels. Zijn snuit zag eruit als een kruising tussen een buidelrat en een uil.

‘Hunter, tot je dienst. Heb je me geroepen?’

‘Hunter?’

‘Dat zei ik, ja. Hunter. Is daar iets mis mee?’

‘Maakt niets uit. Ik moet Michal spreken’, zei Johnis. ‘Onmiddellijk.’

‘Dat is bijzonder’, zei de Roush. ‘Helaas is Michal niet in de buurt.’

‘Breng me dan bij hem.’

‘Kun je vliegen?’

‘Zie ik eruit alsof ik kan vliegen?’ vroeg Johnis.

De Roush trok zijn wenkbrauwen op. ‘Die is raak. Je kunt mij kennelijk echt zien, of niet?’

‘Je bent een pluizig, wit vleermuisbeest en je staat recht voor me’, zei Johnis.

‘Verbazingwekkend. Na al die tijd is het vreemd om zichtbaar te zijn voor een menselijk wezen. En waarom alleen jullie vieren ons kunnen zien, dat weet alleen Elyon.’ Hunter draaide zich om. ‘Ga je paarden maar halen. Het is nog een heel eind naar de Roushbomen.’